

Vladimír Poklop

Zbabělec

a

Temnota

Vladimír Poklop

Zbabělec a Temnota

© Vladimír Poklop, 2025

První vydání knižní verze 2025

První vydání elektronické verze 2025

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-635-8 (print)

ISBN 978-80-7232-643-3 (pdf)

ISBN 978-80-7232-644-0 (epub)

ISBN 978-80-7232-645-7 (mobi)

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

Následující text vznikl za přispění editora, grafika, sazeče, korektora a mnoha dalších. Všichni vám společně s autorem děkujeme za zakoupení této knihy.

Pokud jste se k textu dostali bez zaplacení a kniha se vám líbila, podpořte prosím vznik publikace zakoupením jedné kopie na **www.kopp.cz**

Obsah

Zbabělec a Temnota	5
Spiknutí	27
Nesmrtelný	36
Nanebevzetí Františka Pištory	68
Sysel, který měl rád golf	87
Cesta k severnímu pólu (a zpět)	104
Šli jsme dobýt hrad	128

Zbabělec a Temnota

Bylo to v den mých dvanáctých narozenin, kdy dorazila do hlavního města Kalunského císařství první zpráva o Temnotě. Dvanácté narozeniny byly pro každého chlapce významným mezníkem, kdy končilo jeho bezstarostné dětství a přebíral svůj podíl zodpovědnosti na zajištění rodiny. Proto si ten den vybavuji velmi přesně.

Můj otec, přední Kalunský myslitel a člen císařské Akademie, sezval na mé narozeniny široký okruh našeho příbuzenstva. Obědvali jsme v zahradě ve stínu věkovitých aurácií a já přednášel za doprovodu tiché hudby verše oslavující Stvořitele. Všichni naslouchali mému přednesu, který jsem dokončil bez jediného zadrhnutí a odměnili ho potleskem. Smáli jsme se a žertovali, stoly byly plné výborného jídla a pití a nebe bylo bez jediného mráčku.

Vtom zazněl dlouho očekávaný hlas trub z hradeb strážících přístav a otec navrhl, abychom se vydali jako mnoho jiných přivítat dlouho očekávaný návrat císařské flotily, přivážející koření z Hurduských ostrovů ležících na druhé straně našeho Světa.

Bylo tomu už více než osmdesát let, kdy naše první lodě dokázaly nalézt cestu k bájným ostrovům koření, obeplout Svět a vrátit se zpět s bohatým nákladem. Od té doby každé tři roky vyplouvala k východu obchodní flotila, aby obyvatelé hlavního města Oranda

po více než dvou letech mohli spatřit její plachty blížící se od západu k přístavu. Flotila nepřivážela jen koření, ale také nové zprávy o dalekých zemích a ostrovech, o jejich obyvatelích, o nových objevech, rostlinách, zvířatech a šířila slávu, moc a vědění mocného Kalunského císařství do všech částí Světa.

Scházeli jsme po dlouhém schodišti k přístavu, abychom mohli spatřit přistávající lodě a přivítat statečné námořníky, obchodníky, vojáky i učence, když se můj otec zastavil a v jeho veselé tváři se objevil soustředěný výraz. Čelo se mu sraštilo a zakryl si dlaní oči před sluncem, aby lépe viděl do dálky.

„Jak to, že připlouvají od východu?“ pronesl.

Pamatuji se, že jsem k němu zdvihl tázavě oči.

„Flotila vždy připlouvá od západu. Jejím úkolem není jen dopravit svůj náklad zpět, ale dodržet i tradici prvních objevitelů ostrovů koření a obeplout Svět,“ vysvětlil mi.

„Možná je bouře zahnala při návratu na východ a proto připlouvají z toho směru,“ řekl jeden z mých strýců.

„To je možné, vždyť toto ani není celá flotila. Vidíme sotva polovinu lodí, které odsud přede dvěma lety odpluly,“ povšiml si další.

Soustředěný výraz otcova obličeje se však po jejich návrzích nezměnil a my spěchali dolů do přístavu, abychom se mezi prvními dozvěděli zprávy, které lodě přinášejí. Jako první zakotvila vlajková loď, od níž vzápětí vyrazil člun k molu, na němž jsme

stáli. Vepředu stála mohutná postava velitele flotily, admirála Krola. Nezdravil pravicí davy shromážděné v přístavu, ale stál bez pohnutí jako socha a hleděl nám vstříc, dokud jeho člun nepřirazil k nábreží a on po připraveném můstku nevystoupil na břeh.

Pozdravil se s několika hodnostáři císařského dvora a prohodil s nimi krátce několik slov, aby zamířil špalírem jásajících lidí naším směrem. Když k nám jeho vysoká postava dorazila, vystoupil otec z davu a zastoupil mu cestu. S admirálem se znal a já se pamatuji, že byl i několikrát přítomen na večeri v našem domě, proto se mohl takového kroku odvážit. Admirál se zastavil a pozdravil ho pokývnutím hlavy.

„Špatné zprávy?“ zeptal se tichým hlasem otec.

„Znepokojivé. Svět už nelze obeplout,“ odpověděl stejně tiše admirál.

Otec ustoupil a admirál se svojí suitou pokračoval k hradbám přístavu, kde na něj čekal kočár, aby ho odvezl do císařského paláce.

„Musím do Akademie. Postarejte se o mého syna a dovedte ho bezpečně domů,“ požádal mé strýce a zmizel v davu.

Ten den se vrátil až pozdě v noci, když už jsem spal.

Admirál Krol přinesl ze své plavby, jak sám přesně vyjádřil v přístavu, znepokojivé zprávy. Jeho flotila dorazila bez větších problémů k Hurduskému souostroví, směnila zboží a vyrazila s nákladem koření východním směrem. Nedlouho po vyplutí před sebou spatřila na obzoru temný pás, zastírající celý horizont.

Kapitáni soudili, že se jedná o hráz mraků zvěstující silnou bouři a admirál dal zastavit flotilu a vyslal kupředu rychlou fregatu. Ta se vrátila s přicházejícím soumrakem a její kapitán neprodleně dorazil na vlajkovou loď, aby spravil admirála a ostatní kapitány o svém průzkumu. Jak sdělil ostatním, nejednalo se o bouřková mračna, ale o temnou stěnu jakoby vystupující přímo z moře a tyčící se až k oblakům.

Kapitán se nechtěl se svojí lodí přiblížit až k ní. Vyslal proto člun s několika námořníky, aby k ní pokusil přirazit a zjistit, z čeho je utvořena. S důstojníky sledoval pokus svých mužů dalekohledy a tak mohli spatřit, jak člun připlul až k temné stěně a pohupoval se na vlnách v její těsné blízkosti. Posádka zkoumala, co má před sebou a pak se důstojník velící člunu rozhodl přirazit k bariéře. Jeden z veslařů vystrčil veslo proti ní a dotkl se jí.

Veslo však zřejmě nenarazilo na pevnou překážku, jak námořník očekával, ale zajelo do temné stěny a bylo vtaženo dovnitř. Námořník se snažil veslo udržet, ale nebyl schopen odolat síle, která jej vtahovala a tak ho pustil. Příliš pozdě. Člun se dotkl bokem stěny a zmizel spolu s posádkou stejně jako před okamžikem veslo. Dvěma námořníkům se podařilo vyskočit z člunu a snažili se zachránit plaváním.

Kapitán dal ihned spustit druhý člun a dalekohledem sledoval zápas svých mužů. Jednomu se dařilo vzdálit se od temné bariéry, ale druhý byl vtažen dovnitř temnoty stejně jako jeho druhové. Posádka dru-

hého člunu vytáhla přeživšího muže a zamířila spěšně k lodi.

Dostali se šťastně na palubu, kde se snažili zachráněného námořníka ihned vyzpovídat. Ten však byl tak vydešený, že se sebe nedokázal dostat jediné slovo a až po několika doušcích pálenky se rozpovídal. Podle jeho sdělení ta bariéra zblízka vypadá jako kompaktní temná hmota. Je to ale spíše pružná látka a podobně jako mořská hladina tvořící rozhraní mezi vzduchem a vodou i ona snad odděluje náš svět od něčeho, skrytého za ní. Pokud se jí něco dotkne, je to vtaženo na druhou stranu.

Kapitán se rozhodl neriskovat další průzkum a nechal vypálit proti bariéře několik ran, ale dělové koule jí bez zjevného účinku prolétly a zmizely.

Admirál Krol rozkázal všem lodím rozžehnout ohně na přídích a do strážních košů vyslat hlídky. Flotila strávila neklidnou noc a s rozbřeskem ke svému údivu posádky lodí spatřily temnou bariéru necelou míli od sebe. Admirál dal napnout plachty a flotila zamířila západním směrem, aby se odpoutala od temné stěny do bezpečné vzdálenosti. Pak vyslal dvě hlídkové lodě, aby propátraly, kam až pás temnoty sahá. Jedna zamířila k jihu a druhá k severu s rozkazem se do patnácti dnů vrátit ke Kulanze, prvnímu z Hurduských ostrovů. U něj také flotila zakotvila a čekala na návrat průzkumníků.

První z lodí se vrátila už dvanáctého dne a její kapitán hlásil, že plul při stěně po sedm dnů a nenarazil

na její konec. Druhá loď, která zamířila jižním směrem, se vrátila patnáctého dne a její kapitán přinesl znepokojující objev. Stejně jako předchozí loď, ani on nenarazil na konec temné stěny ani na žádnou mezeru, která by narušovala její jednoduitost. Všiml si však jiné skutečnosti. Stěna se pohybovala! Svě pozorování si ověřil na skalnatém ostrůvku, který stěna před jeho očima pohltila. Podle jeho měření se stěna pohybovala rychlostí necelé jedné míle za den směrem k západu.

Ta zpráva vyvolala zděšení. Admirál rozhodl přeložit všechno koření na vybrané největší lodi a rozdělil flotilu na dvě části. První se pod jeho velením vydala na zpáteční cestu k západu, aby mohl ohlásit císaři, nač narazili. Druhou část flotily, tvořené menšími a rychlejšími plavidly ponechal pod vedením svého zástupce u Hurduských ostrovů, aby se pokusila najít severním i jižním směrem hranici, kam Temnota, jak začal temnou bariéru nazývat, sahá a aby sledovala její pohyb.

Byli tam na druhém konci Světa a všichni doufali, že tak jak se tam Temnota znenadání objevila, měla by také zaniknout.

Císař rozhodl na radu Akademie nečekat na návrat zbytku flotily, ale vypravit jí vstříc několik nejrychlejších lodí s vybranými uenci na jejich palubách, aby prozkoumali, z čeho se Temnota skládá a jaké nebezpečí může představovat pro náš Svět. Můj otec se sám přihlásil a byl vybrán do jedné z posádek. Rozloučili

jsme se v přístavu a já mu slíbil, že půjdu v jeho šlépějích a zasvětim svůj život stejně jako on studiu a poznání.

Lodě odpluly a všichni čekali netrpělivě na návrat zbytku flotily. První z lodí se objevila za dva měsíce a potvrdila zjištění prvních průzkumných lodí. Temnota se skutečně pohybovala západním směrem neměnnou rychlostí zhruba jedné míle za den a v době jejího vyplutí dospěla do nebezpečné blízkosti Hurduských ostrovů. Zatím se nepodařilo zjistit její hranice ani z jaké hmoty se skládá.

Předseda Akademie přišel s myšlenkou, že je třeba prozkoumat, co zůstává za Temnotou a co se stane s tím, co pohltí. Je tedy třeba vyslat lodě, aby obepluly náš Svět od západu a zezadu dostihly stěnu Temnoty. Doporučoval nečekat na zprávy dalších lodí z flotily, ani na návrat vědecké expedice a vyslat takovou výpravu ihned. Císař souhlasil a admirál Krol vyplul s pěti válečnými loďmi západním směrem.

Všichni jsme nadále netrpělivě čekali na příjezd lodí od východu a na zprávy, které přinesou. Každá z navrátilších se lodí jen potvrzovala původní zjištění. Temnota stále postupovala pomalu, ale neúprosně východním směrem a začala pohlcovat první z Hurduských ostrovů. Jejich obyvatelé před ní prchali na lodích z ostrova na ostrov. Nezdálo se, že by na ni mělo cokoli vliv. Vítr ani bouře nezpomalovaly ani neurychlovaly její postup. Její hranici se nepoda-

řilo zjistit, sahala na jih a na sever, kam až průzkumné lodě dopluly.

Po dvou letech konečně dorazily dvě z lodí z vědecké výpravy a s nimi se vrátil i můj otec. Byl to jiný muž, než jakého jsem znal. Zachmuřený a neklidný. Jeho věčně veselá mysl zmizela. Nebylo divu. Hurduské ostrovy pozřela Temnota i s obyvateli, kteří se nedostali na paluby našich lodí. Otec vyprávěl hrůzostrašné scény, kdy domorodci na svých člunech, neschopných daleké plavby, útočili neúspěšně na naše lodě a zoufalé matky podávaly námořníkům své děti, aby se alespoň ty zachránily. Jako by to byl předobraz i naší budoucnosti, ale o tom nikdo z nás zatím nepřemýšlel. Vždyť nebezpečí bylo tak vzdáleno.

Podle zjištění navrátilších se vědců Temnota nebyla produktem našeho Světa a nepatřila do něj. Bylo proto obtížné pochopit její podstatu. Byla tvořena neznámou látkou, která tvořila rozhraní mezi naším Světem a něčím za ní. Prvotní připodobnění k mořské hladině, oddělující dvě různá prostředí – vzduch a vodu, se zdálo být nejpráhodnější. Cokoli se dotkne Temnoty, je neodvratně vtaženo do ní. Byly činěny pokusy se čluny připoutanými pevnými lany k lodím. Jak se jich dotkla Temnota, byly vtahovány dovnitř a ani navijáky, kterými se námořníci snažili zachránit čluny, ani síla lodí, nedokázaly zabránit jejich pohlcení. Lana musela být přeseknuta, jinak by byly ohroženy i samotné lodě.

Výšku Temnoty, ani její délku se nepodařilo změřit. Můj otec se domníval, byť pro to neměl žádné důkazy, že Temnota sahá až k pro nás nedostupným pólům a jako obrovská hráz postupuje naším Světem a pohlcuje ho. Nebylo možné určit, jaký je její původ. Část učenců zastávala názor, že k nám přišla zvenčí, z prostoru obklopujícího náš Svět a je živena nám neznámou silou, z níž čerpá svoji energii. Jiní naopak tvrdili, že vychází z vnitřku našeho Světa a své tvrzení podporovali pokusem, kdy se v jeskyních na jednom z ostrovů přesvědčili, že Temnota zasahuje i pod zemský povrch.

Císař vyslechl zprávy a dohady svých učenců a povstal.

„Co mám tedy učinit?“ položil jim prostou otázku.

Odpovědí mu bylo ticho. Až můj otec se odhodlal pozdvihnout svůj hlas.

„Nemůžeš učinit nic, můj pane. Síla, proti které stojíme, překonává naše poznání a my nevíme, jak ji zastavit, pokud tak neučiní sama. Můžeme jen sledovat její pohyb. Snad návrat admirála Krola přinese nový pohled a my budeme vědět, zda za Temnotou zůstává jen poušť bez života nebo to, co pohltí, opět uvolní ze svého sevření živé a neporušené zpět,“ odpověděl.

„Pokud říkáš, že nemohu nic učinit, abych ji zastavil nebo zničil, mám tedy čekat? Za jak dlouho může dosáhnout východní hranice mé říše?“

„Pokud nezmění rychlost svého pohybu, za šedesát pět let,“ řekl můj otec.

„Počkám tedy, jaké zprávy přiveze admirál Krol. Do té doby pokračujte ve sledování Temnoty. Každou loď, která se vrátí z východu, nahradí další. Každý měsíc chci čerstvé zprávy,“ rozhodl císař a rozpustil zasedání.

Na admirálův návrat jsme museli počkat ještě rok. Zpráva, kterou přinesl, byla zdrcující. Snažil se proniknout k Hurduským ostrovům od západu, když mu cestu zahradila stejná stěna Temnoty, na kterou narazil před čtyřmi lety. Půl roku ji podrobil zkoumání a zjistil, že se chová naprosto stejně jako ta na druhé straně. Pohybovala se stejnou rychlostí a stejně nemilosrdně pohlcovala vše, nač narazila.

„Kdy k nám dorazí?“ řekl císař.

„Za šedesát let ji spatříme my nebo naši potomci na západním obzoru,“ odpověděl Krol.

„Co je za ní, tedy nevíš?“ ujistil se císař.

„Nelze zjistit, co se nachází mezi oběma stěnami Temnoty. Snad Temnota sama, snad jiný Svět, netuším. Museli bychom jednu ze stěn obeplout nebo vyletět nad ní jako pták a nahlédnout, co se za ní skrývá,“ zazněla odpověď.

„Pak mám pro tebe úkol. Povedeš výpravu na nejhlubší jih s cílem proniknout až k pólu, pokud bude třeba, obejít Temnotu a nahlédnout za ní,“ rozkázal admirálovi.

„Ty,“ ukázal pak na mého otce, „povedeš stejnou výpravu na sever. A vy,“ ukázal na členy Akademie,

„postavíte létající stroje, které by překonaly stěnu Temnoty.“

Jak císař rozhodl, se stalo. Na sever a k jihu vyrazily výpravy, aby prozkoumaly místa, kam dosud nepronikl žádný člověk. Rozloučil jsem se tedy opět s otcem a mělo to být naposledy, kdy jsem spatřil jeho tvář. Učenci z Akademie pak soustředili veškeré své úsilí na postavení stroje, který by dokázal dopravit člověka do vzduchu.

K východu i k západu vyplouvaly další a další lodě, aby přinášely zprávy o postupu Temnoty a o tom, co její příchod způsobuje v jiných zemích. Temnota dosud nedorazila k hlavní pevnině, ale zprávy o ní se šířily po celém Světě a národy, které se jí jako první cítily ohroženy, se dávaly do pohybu.

Do armády byli proto povoláváni další a další odvedenci, aby byla schopná ochránit hranice říše před hordami barbarů z východu. Mě se tato povinnost nedotkla. Projevoval jsem nadání v technických oborech, především v chemii a v matematice a stal jsem se nejmladším členem Akademie, abych se zapojil do výzkumu létajících strojů. Nejdříve jsme sestrojili horkovzdušné balóny, které však nedokázaly dosáhnout potřebné výšky k překonání stěny Temnoty. Nahradily je balóny naplněné plynem lehčím než vzduch a vzápětí se objevily i vzducholodě, schopné řídit směr svého letu. Pokusy byly slibné a tak bylo vypraveno několik lodí, aby je dopravily k Temnotě.

Mezitím se vrátila jediná loď z výpravy k severnímu pólu. Jak vyprávěla její posádka, jejich flotila plula na sever, kam až bylo možné. Lodě se musely několikrát vracet, když před nimi zmizela volná hladina a posádky nechtěly uvíznout v ledu. Podařilo se jim nakonec zakotvit u jakési pevniny nebo velkého ostrova. Výprava pod vedením mého otce se vydala na pochod dál na sever v naději, že pevnina se táhne až k severnímu pólu a pokud ne, bude je tam čekat už jen led a nikoli mořská hladina.

S příchodem zimy se nevrátil nikdo z těch, kteří odešli. Lodě přezimovaly a s pozdním jarem byl učiněn další pokus vydat se co nejdále k severu. Výprava po třiceti dnech pochodu překonala pevnou zemi a dospěla opět k zamrzlému oceánu. Tam narazila na velký stan a v něm objevila šest zmrzlých těl. Jedním z těch mužů byl i můj otec. Ze zápisků, které měl při sobě, vyplývalo, že první výprava pokračovala v cestě na sever, dokud jí cestu nepřehradilo neprostupné hornaté pobřeží. Nedokázala ho překonat a ztratila mnoho času, když se snažila najít schůdnou cestu do nitra neznámé severní pevniny. Špatné počasí je zpomalilo na jejich zpáteční cestě a na tomto místě je opustily síly.

Otec ve svém deníku uváděl, že se mu podařilo vystoupit na jeden z pobřežních horských štítů severní pevniny a dalekohledem spatřil východně i západně obě stěny Temnoty. Podle jeho zápisků se dostali na sever, kam až bylo možné a dosažení severního